

Arrest

nr. 73 180 van 12 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUKENS, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 december 2010, verklaart er zich op 2 december 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 21 september 2011, verstuurd op 21 september 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en uit het district Khanabad (provincie Kunduz) afkomstig te zijn. U bent een Ismaili (Hazara) van etnische origine. U bent nooit naar school geweest en bijgevolg ongeletterd. Uw vader was een militair die aan de zijde van krijgsheer Ahmad Shah Massoud tegen de taliban vocht. Uw vader werd door de taliban meegenomen toen u ongeveer vijftien jaar oud was. U hebt hem nooit meer teruggezien. Met de komst van de taliban bent u bij familie in Pol-i Khomri gaan wonen. Enkele jaren terug bent u met uw familie van Pol-i-Khomri naar Khanabad teruggekeerd. U

ging er aan de slag als bewaker bij de Jumaatkhan-moskee in Khanabad. U werd benaderd door leden van de taliban die eisten dat u voor hen als spion zou werken. U zou worden belast met het verzamelen van informatie over de buitenlandse troepen, hun basissen en hun activiteiten in de regio. U weigerde op de vraag van de taliban in te gaan. Zij zijn teruggekomen en hebben u nogmaals om uw medewerking gevraagd. Op een nacht bent u door taliban beschoten. U werd aan uw linkerknie geraakt. Gedurende enkele dagen moest u voor verzorging in het ziekenhuis van Pol-i-Khomri (provincie Baghlan) verblijven. In die stad woont ook een oom van u bij wie u nog enige tijd verbleef alvorens u besloot het land te verlaten. De druk vanwege de taliban werd te groot: zij telefoneerden u en bedreigden u met de dood. Op 20/07/1389 (12/10/2010) verliet u Pol-i-Khomri. Via Kaboel en Nimroz reisde u naar Iran. Vervolgens bent u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gereisd. Op 02/12/2010 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de taliban het op uw leven hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt. Ter staving van uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, uw verkiezingskaart, een brief van uw werkgever in Khanabad, een attest van het hospitaal van Pol-i Khomri en meerdere medische attesten van uw moeder die in Pol-i Khomri en Kaboel werd verzorgd."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in Shakara in het district Khanabad heeft gewoond, aangezien zijn kennis van de streek zeer beperkt is. Het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij benadrukt vooreerst dat hij nooit naar school is geweest en dat hij het belangrijkste deel van zijn leven in Pol-i Khomri heeft doorgebracht. Hij wijst er ook op dat hij zich uit schrik voor de taliban erg weinig verplaatste, dat hij weinig interesse heeft in politiek en dat hij wel juist en gedetailleerd kon beschrijven hoe hij aan landbouw deed. Vervolgens betwist verzoeker de verschillende vaststellingen uit de bestreden beslissing.

2.2. De Raad stelt vast dat hij niet kan oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor subsidiaire bescherming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De Raad kan op basis van de informatie in het administratief dossier en op basis van de stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd niet oordelen over de motieven in de bestreden beslissing en over de tegenargumenten in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal stelt in zijn beslissing dat uit de informatie blijkt dat Sayed Ramadzan een heel stuk dichter bij het districtscentrum Khanabad ligt dan bij de stad Kunduz. Hij stelt ook dat de aanwezige informatie duidelijk aantoont dat op de weg van Sayed Ramadzan naar de stad Kunduz veel meer dorpen liggen dan verzoeker heeft aangegeven. De Raad stelt echter vast dat zich nergens in het rechtsplegingsdossier een kaart bevindt waarop de stad Kunduz staat, zodat de Raad deze vaststellingen niet kan beoordelen.

Verder stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet op de hoogte is van de etnische samenstelling van Khanabad. Volgens de commissaris-generaal vormen de Pasjoen met 40% de grootste bevolkingsgroep van Khanabad en worden zij slechts op afstand gevolgd door de Tadzjiken (25%) en de Hazara's (20%). Het administratief dossier bevat echter geen informatie over de etnische samenstelling van Khanabad. In het administratief dossier is enkel een stuk terug te vinden ("Program for Culture and Conflict Studies") dat spreekt over de etnische samenstelling van de hele provincie Kunduz. Daaruit valt echter niet af te leiden hoe de etnische samenstelling van Khanabad eruit ziet.

De commissaris-generaal merkt in zijn beslissing ook op dat verzoeker niet vertrouwd is met tal van personen die doorheen de jaren hun rol hebben gespeeld in Khanabad en bij uitbreiding in de provincie Kunduz. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de personen die de commissaris-generaal in zijn beslissing vermeldt niet eens voorkomen op de lijst van belangrijke personen uit de provincie Kunduz (Program for Culture and Conflict Studies, Kunduz Province - Personalities). Verzoeker betwist verder het belang van verschillende van deze personen op het ogenblik waarop verzoeker in Khanabad woonde. De Raad stelt vast dat over deze personen weinig tot geen informatie is terug te vinden in het administratief dossier. Bijgevolg kan de Raad hun belang en bekendheid in verzoekers streek van herkomst niet nagaan en kan hij niet beoordelen of van verzoeker mag worden verwacht dat hij deze personen kent.

De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal stelt overigens in zijn verwerende nota dat met het geheel van de motivering rekening moet worden gehouden en niet met de verschillende onderdelen op zich.

Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 september 2011 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER